

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 565/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Немање Османовића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Драгоша Цукаваца, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 69/15 од 13.11.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 69/19 од 12.02.2019. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Османовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 69/15 од 13.11.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 69/19 од 12.02.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 69/15 од 13.11.2018. године, између осталих, окривљени Немања Османовић, оглашен је кривим због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, те је обавезан да плати судски паушал, као у изреци пресуде и трошкове поступка пред Вишим јавним тужиоцем у Београду, као у изреци пресуде. Од окривљеног је у смислу члана 91. и 92. КЗ и члана 541. ЗКП одузета имовинска корист прибављена кривичним делом, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 69/19 од 12.02.2019. године, у односу на окривљеног Немању Османовића, одбијена је жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Драгош Цукавац поднео је захтев за заштиту законитости због „битне повреде одредаба

кривичног поступка из члана 438. став 8. ЗКП, члана 485. став 1. ЗКП, и повреде кривичног закона из члана 439. став 3. ЗКП“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се неосновано истиче да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка јер су базиране и донете на основу доказа који се не могу користити у кривичном поступку. Одбрана налази да је наредба о претресу стана незаконита јер не садржи образложени предлог јавног тужиоца нити остале елементе из члана 155. ЗКП које регулишу претресање на основу наредбе, па су самим тим незаконити докази и записник о претресању стана као и потврде о привремено одузетим предметима које су сачињене тога дана - приликом претресања стана.

Одредбом члана 158. став 1. ЗКП је регулисано претресање стана и других просторија без наредбе суда: „јавни тужилац или овлашћена службена лица полиције могу изузетно без наредбе суда ући у стан и друге просторије и без присуства сведока предузети претресање стана и других просторија и лица која се ту затекну: 1) уз сагласност држаоца стана и друге просторије; 2) ако неко зове у помоћ; 3) ради непосредног хапшења учиниоца кривичног дела; 4) ради извршења одлуке суда о притварању или довођењу окривљеног; 5) ради отклањања непосредне и озбиљне опасности за људе или имовину.

Из списка предмета произлази да је 09.04.2014. године претрес стана и других просторија на адреси: ..., улица ..., извршен од стране овлашћених службених лица МУП РС РС Земун, у смислу одредбе члана 158. став 1. ЗКП, без наредбе суда, уз сагласност и у присуству држаоца стана - Немање Османовића (уз присуство адвоката Матеје Чајића - браниоца тада осумњиченог Немање Османовића и два пунолетна грађанина) о чему је сачињена писана документација: записник о претресању стана и других просторија Ку 110/14 од 09.04.2014. године, који је потписан, без примедби од стране свих присутних лица, те потврда о привремено одузетим предметима од Немање Османовића Ку 110/14 од 09.04.2014. године и потврда о привремено одузетим предметима од АА Ку 110/14 од 09.04.2014. године.

Дакле, побијане правноснажне пресуде се заснивају на доказима прибављеним у складу са одредбом члана 158. став 1. ЗКП у законито

спроведеном поступку у складу са ЗКП-ом што супротне наводе у поднетом захтеву браниоца окривљеног да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, чини неоснованим.

Поред тога, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да окривљеном никада није уручена нити првостепена нити другостепена одлука чиме се указује на повреду одредбе из члана 246. ЗКП; да су искази полицијских службеника у потпуној колизији и контрадикторности чиме се указује на одредбу члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП; да су искази сведока супротни записнику о претресању стана и других просторија; да нема доказа да је окривљени извршио предметно кривично дело; да током кривичног поступка није доказано постојање умишљаја и др, чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП.

Како повреда наведених одредаба: члана 246. ЗКП; члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног, Драгош Цукавац указује и на повреду одредбе члана 52. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење „члан 485. став 1.“, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, при чему бранилац окривљеног није навео разлог за подношење захтева нити је уз захтев доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости окривљеног нема прописан садржај, у односу на напред наведене повреде закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић